

betörő orosz csapatok elleni küzdelemben.

A Budapesti Városvédő Egyesület ÉRTESÍTŐ-jében,
2000 Nagyböjt havában
Vizy László tollából megjelent cikk felhasználásával
I.S.

Húsvét csodái

Nincs abban semmi különös, hogy a húsvét körüli napok, főként a nagycsütörtök és nagypéntek teli vannak csodával. Persze, a nagyszombat is.

Vagyis hát, teli voltak ezek a napok csodával, gyermekkoromban. S ezt, hogy "voltak", hogy már múlt idő az egész, nem szabad félreérteni, mert az egész dolgot nem a felejtés, nem a szomorúság s legfőképpen nem az elmúlás lengi körül. Hiszen az, ami volt - az van!

Ha akad is némi fájdalom bennem, az csupán annak szól, hogy hiú s rosszul tervezett igyekezettel mennyire sikerül magamnak is létrehoznom az efféle csodákat. Vagyis hát: mennyire nem sikerül...

Mert csodaszámba kell sorolnom azokat az eseményeket, amelyek például a konyha körül történtek. (Ebből azért nem szabad, persze, azt sem feltételezni, hogy haspók volnék s mindenkor az ingyenc falatok körül járt s jár az eszem.) De csodának kell hinnem azt, ahogyan nagyanyám, aki Cs. Zakariás Anna néven 1882-ben látta meg a napvilágot Gyimesbükkön, az ötvenes években s még a hatvanas évek elején is, jóval túl a hetedik ikszen, (ahogy azt budapestiesen szokás mondani) sőt, közeledvén erősen a nyolcadik ikszhez, felkelt hajnali háromkor, fél négykor, hogy begyújtsa a sütőt. A budai, harmadik emeleti lakás (ahol most magam közeledvén a hatvan felé, írom ezeket a sorokat) gáztűzhelyének akkoriban az volt a tulajdonsága, hogy a kicsi nyomás miatt el-elaludt, a diós kalács pedig a gyengécske hő következtében szétfolyt volna, mire egyáltalán megsült volna... Nagyanyó tehát nem várta meg, hogy reggel hét óra legyen, hanem inkább hajnali háromkor állt neki sütni.

Mert Gyimesbükkön s aztán Kézdivásárhelyt, s még azután a háborús években Marosvásárhelyt is így szokta, csak hát akkor még volt megfelelő tűz s lehetett normális, délelőtti időben is végezni a húsvéti készülődéseket.

Azt is a csodák közé kell számítanom, hogy egyáltalán feladattá válhatott a számára a diós kalács készítése, ahhoz ugyanis liszten s cukron kívül még dió is kell, ő ezt valahogyan összegyűjtötte a havi 150 (nem írtam el: százötven!) forintnyi kegydíjből, amit kapott... 1954-től, vagy 55-től. (Addig semmit.)

Hogy miért? Ez is csoda, csak éppen másféle. Magasabb vérnyomással akár gonoszságnak is nevezhetnénk. Ugyanis - mielőtt nagyanyó megözvegyülve a kegydíjat kapta volna - előbb nagyapám kapott levelet. "Csodálatos" levél.

Lássuk!

A címzett, dr. Dávid István, a borítékra kézzel ráírta: "érk: 946.IX.18."

*"A magyar igazságügyminisztertől
25.500/1946. I. M. E. szám.*

A MAGYAR IGAZSÁGÜGYI SZÁMVEVŐSÉGNEK, BUDAPEST

Megszüntetés.

Felhívom, hogy az 5000/1946. M.E. számú rendelet alapján mindennemű ellátási igény kizárásával állásából elbocsátott dr. Dávid István volt marosvásárhelyi törvényszéki tanácselnök összes illetményét az 1946. évi november hó végével szüntesse meg és az 1946. évi szeptember hó 1-től a megszűnés időpontjáig az V. fizetési osztály 2. fokozata és a II.

*lakáspénzosztály szerint járó illetményeket a magyar igazságügy-minisztérium fizetési jegyzékében a 114.000. számú csekkszámra terhére utalja ki.
Budapest, 1946. évi szeptember hó 16. napján.*

*A miniszter rendeletéből:
Gál s.k. miniszteri osztályfőnök."*

Más levelek is jöttek, hogy az efféle "csodát" továbbra is biztosítsák:
*"Pénzügyminisztérium IV.b. osztály (Külföldi magyar javak).
Budapest, V. József Nádor tér 2-4. Tel: 181-990
312.515 /1949.IV.b.*

dr. Dávid Istvánné úrnőnek, Budapest, I. Attila út 103.szám.

*Értesítem, hogy Romániában, Szászfalun maradt ingatlan vagyona teljes egészében ki lett sajtátítva.
Budapest, 1949. évi december hó 31-én.*

*A miniszter rendeletéből:
dr. Csikszenthy Rezső s.k.
min. tanácsos, ügyosztályvezető h."*

Igaz, hogy van még efféle értesítés és levél a fiókomban, nem is kevés, de még átlapozni is keserű, így hát nem folytatom az idézgetést.

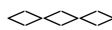
Egyszóval, miután a férje meghalt 1952-ben, dr. Dávid Istvánné, szül. Cs. Zakariás Anna úrhölgy elélt néhány éven át úgy, hogy fillérje sem volt. A menyével, édesanyámmal osztották s szorozták a semmit, hogy mégiscsak legyen liszt, cukor... és dió. Így hát nagypénteken reggel már "elviselhetetlenül finom" illatok áradtak szét, mire - kölyökként - előmáztam az ágyból.

De nagypéntek szigorú böjt, és ha vágyakozva szagoltuk a frissen sült diós kalácsot, nagyanyó csak annyit mondott a sóhajtozásunkra: "ez is jó gyakorlat, fiam, az önmegtartóztatásra"... Hiszen ő ahhoz nagyon is értett...

És persze, az is csoda volt, hogy húsvét vasárnap reggel az előző este sálból, kendőből, akármiből ablak alá épített "fészek"-ben valami csokit s még ezt-azt "tojt a nyuszi" nekünk, gyermekeknek, de ezt a csodát később megértettem s igyekeztem magam is művelni, ha kevés sikerrel is...

Hanem azt a csodát, a hajnali háromkor meggyúrt kalácstésztát, sütést, a megbögyörgetett angadzsburt... azt máig sem tudom megfejteni.

dcs. unoka

ISMÉT MEGYÜNK!

„OTTHONRÓL - HAZA"
MILLENNIUMI BARANGOLÁS ERDÉLYBEN
(SZILÁGYSÁG, HARGITA, GYÍMESEK)
az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület útiterve
2000. augusztus 25-31.

ÚTVONAL: Budapest-Szolnok-Ártánd-Nagyvárad-Magyargyerőmonostor-Tordaszentlászló-Zsibó-Zilah-Érmindszent-Szilágysomlyó-Torda-Medgyes-Segesvár-Bögöz-Székelyudvarhely-Zetelaka-Zeteváralja-Csíkszereda-Csíkszépvíz-Gyimesek-Farkaslaka-Korond-Szászrégen-Pusztakamarás-Czege-Szamosújvár-Válaszút-Kolozsvár-